

Tình yêu đẹp

Khi vết thương đã lành thì cả hai chợt nhận ra rằng họ đã yêu nhau... một mối tình mộc mạc, giản dị và đẹp như nhánh Lan rừng.

Mùa xuân năm 1972, theo tiếng gọi của Tổ Quốc, như bao thanh niên học sinh, sinh viên miền Bắc nô nức lên đường giải phóng miền Nam, có một chàng sinh viên trường Đại học Bách Khoa Hà Nội đã tạm biệt giảng đường, tạm biệt thành phố Hoa phượng đỏ quê hương, tạm biệt gia đình, người thân và bè bạn để hòa cùng đoàn quân trùng trùng điệp điệp vào Nam chiến đấu. Lúc chia tay gia đình, bạn bè, chàng tân binh đã hứa sẽ sống và chiến đấu sao thật xứng đáng với truyền thống cách mạng vẻ vang của cha ông và hẹn ngày chiến thắng trở về...

Suốt mấy năm chiến đấu khắp các chiến trường Tây Nguyên và Đông Nam bộ, người lính trẻ luôn nhớ về thành phố Cảng quê hương - nơi có những tên phố mộc mạc nhưng đã đi vào thơ ca nhạc họa, nhớ về Thủ Đô yêu dấu nơi đã chấp cánh cho anh vươn tới những ước mơ, nơi có những người bạn mỗi khi gặp nhau lại đầy ắp tiếng cười... Nơi người lính ấy đã hẹn khi sạch bóng quân thù lại trở về viết tiếp những trang sách còn dang dở.

Trong một trận chiến đấu ác liệt và không cân sức, người lính ấy đã bị thương và được đưa về điều trị tại một bệnh xá dã chiến nằm sâu trong một cánh rừng già. Những ngày điều trị tại bệnh xá, anh đã được một cô y tá nhỏ nhắn miền Đông Nam bộ chăm sóc tận tình. Cô thường động viên an ủi anh mỗi khi vết thương hành hạ, cô ân cần hỏi thăm về quê hương và gia đình anh và được anh đáp lại chân thành. Khi vết thương đã lành thì cả hai chợt nhận ra rằng họ đã yêu nhau... một mối tình mộc mạc, giản dị và đẹp như nhánh Lan rừng.

Thế rồi ngày chia tay đã đến, người lính ấy đã bình phục và trở về đơn vị tiếp tục chiến đấu. Buổi sáng anh lên đường, cả cánh rừng im lặng lạ thường, cô tiễn anh một đoạn đường rồi dừng lại bên một con suối nhỏ. Nắm tay người yêu, người lính nói sau ngày chiến thắng anh nhất định sẽ tìm cô. Để im tay trong bàn tay ấm áp của anh, đôi mắt cô nhìn anh sâu thẳm và khẽ gật đầu, rồi họ chia tay nhau từ đấy.

Chiến dịch Hồ Chí Minh lịch sử như một cơn lốc cuốn phăng những tàn quân chế độ ngụy quyền, người lính ấy cùng đoàn quân hùng dũng tiến vào giải phóng Sài Gòn, giải phóng hoàn toàn miền Nam, đưa non sông về một mối. Trong niềm vui bất tận đó của toàn dân tộc, cũng như bao người lính xa quê hương chiến đấu suốt mấy năm ròng, anh được đơn vị cho nghỉ phép về thăm gia đình.

Niềm vui chung hòa lẫn niềm vui riêng khi gia đình, họ hàng được đón anh trở về với lấp lánh huân chương trên ngực. Lúc này người chiến binh dũng cảm đang đứng trước hai sự lựa chọn: hoặc ở lại phục vụ quân đội lâu dài, hoặc ra quân để trở về trường Đại học tiếp tục con đường học tập vẫn còn dang dở.

Nhưng khi nỗi nhớ quê hương vơi đi, khi anh được trở về trong vòng tay âu yếm của gia đình, người thân thì con tim anh lại cồn cào, da diết nhớ đến người nữ y tá nhỏ nhắn, người đã chăm sóc anh tận tình, người mà anh đã hẹn ước nhất định sẽ tìm và đoàn tụ khi đất nước đã sạch bóng quân thù. Từ lần chia tay vội vã bên dòng suối nhỏ ấy anh chưa một lần gặp lại và cũng không biết cô còn sống hay đã hy sinh. Vậy là một lần nữa anh tạm biệt gia đình, tạm biệt quê hương, tạm biệt những ước mơ vươn đến đỉnh cao khoa học để trở lại miền Nam nguyện phục vụ quân đội lâu dài và để tìm người con gái anh yêu dấu.

Chiến tranh vừa kết thúc, các đơn vị có quá nhiều việc phải làm, biên chế xáo trộn, người ở lại, người ra quân nên việc tìm một cô y tá ở một bệnh xá đã chiến ngày nào vô cùng khó khăn, có lúc tưởng chừng tuyệt vọng. Nhưng có lẽ cũng là định mệnh, nhờ sự giúp đỡ tận tình của các đơn vị, cuối cùng anh cũng tìm được người yêu khi cô đang phục vụ trong một bệnh viện trung đoàn. Gặp nhau, hai người đã ôm lấy nhau mừng mừng tủi tủi, những giọt nước mắt hạnh phúc đã lăn trên má vì cả hai đều nghĩ rằng họ đã không mất nhau và mãi mãi bên nhau.

Hai năm sau họ trở thành vợ chồng, đơn vị đã tổ chức lễ cưới cho cặp uyên ương ấy giản dị nhưng rất vui vẻ và trang trọng. Tờ lịch ngày cưới hôm ấy ghi con số 22-12, đúng ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam anh hùng.

Các bạn thân mến! Mỗi tình thủy chung, cao đẹp và trong sáng ấy là của ba

mẹ tôi. Từ khi chị em tôi trưởng thành, cứ đến ngày 22/12 là ba mẹ tôi lại kể cho chị em tôi nghe. Chị em tôi vừa khâm phục vừa biết ơn ba mẹ đã sinh ra chị em tôi và nuôi dưỡng chúng tôi khôn lớn, trưởng thành. Ba tôi đã trở thành một sĩ quan cao cấp của quân đội và mẹ tôi đã trở thành một bác sỹ quân y, giờ đã nghỉ hưu. Cũng sắp đến ngày thành lập QĐND Việt Nam, tôi viết lại câu chuyện này như là một món quà kính tặng ba mẹ tôi nhân dịp tròn 35 năm ngày cưới và để các bạn cùng đọc.

Con xin cảm ơn ba mẹ rất nhiều!